Õhtul, kui jo härjad kinni ollid ja Mart tahtis puhkama minna, tulli tüdruk temma jure ja ütles: „Terre, terre! küllamees, — sest naad ei tunnud teine teist, — minna waene küddarlaps eksisin seie metsa ärra ja nüüd on ö peäle tullemas, kas annaksid lubba, et woiksin öseks seie sinno jure ja hole alla jäda, ja?“

Mart kostis: „Mis kohta minnul siin on; sa nääd isse, et ma waesel wisil omma honni sees Jummala ilma eest agga pisput warjo leian, kus ma sind woin panna?“ — Agga tüdruk ajas peäle ja hakkas nutma. Mart, sedda nähhes, käskis tedda siis öseks jäda. Kui nemmad tük aega ollid jutto ajanud, pakkus tüdruk Mardile maggusat saksa wiina. Mart, kes kurja ei möttelnud, rüüpas korra ja se olli maggus ja hea. Tüdruk sundis tedda weel wötma ja weel wötma, kunni Mart pool joobnud olli. Nüüd andis tüdruk saia ja lihha ja weel wiina tagga järrele, et Mart öiete joobnuks sai ja nenda läksid möllemad honni sisse maggama. Seäl kiusas tüdruk tedda weel ja uinusid wimaks möllemad maggama.

Hommiko, kui ülles ärkasid, kahjatses Mart

sedda wägga, mis ta keik olli teinud ja seisis, kui suur süteggia, möttete sees, mis temmast nüüd piddi sama? Tüdruk läks kawwalusse möttega jälle Mardi jure ja andis ni kaua wiina, kunni ta jälle joobnuks sai; agga siiski ikka omma patto rahhuta melega kahjatses. Tüdruk trööstis tedda ja ütles: „Sest polle wigga, wötta weel wiina ja kule, mis ma sulle rägin.“ Mart wöttis jälle wiina ja tüdruk ütles: „Kui sa tahhad, et meite assi peab sallaja jäma, siis tappa üks härg ärra jä anna agga se nahk minnule, siis ei tulle se mitte ilmseks, waid waub otse kui Wia põhja.“

Mart pool joobnud, wöttis kirwest ja tappis härga ja andis nahka tüdrukule, kes sellega ärra läks. Moisa tulles, räkis tüdruk, häbbi tundmatta, kahhe herra ees keik ülles, kuida luggo olnud. — Kui tüdruk olli ärra läinud, hakkas Mart sedda asja järrele arwama, kuidas temma kurja kurja peäle teinud ja wöttis nöuks moisa härra jure minna ja keik ülles räkida. Moisa minnes, tee peäl, mötles Mart isseennesest: „Agga ma sedda ei tohhi üttelda, et ma isse härga tapsin, nüüd pean ommeti walletama! Ma tahhan

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1870, lk. 32